Aventurile submarinului DOX

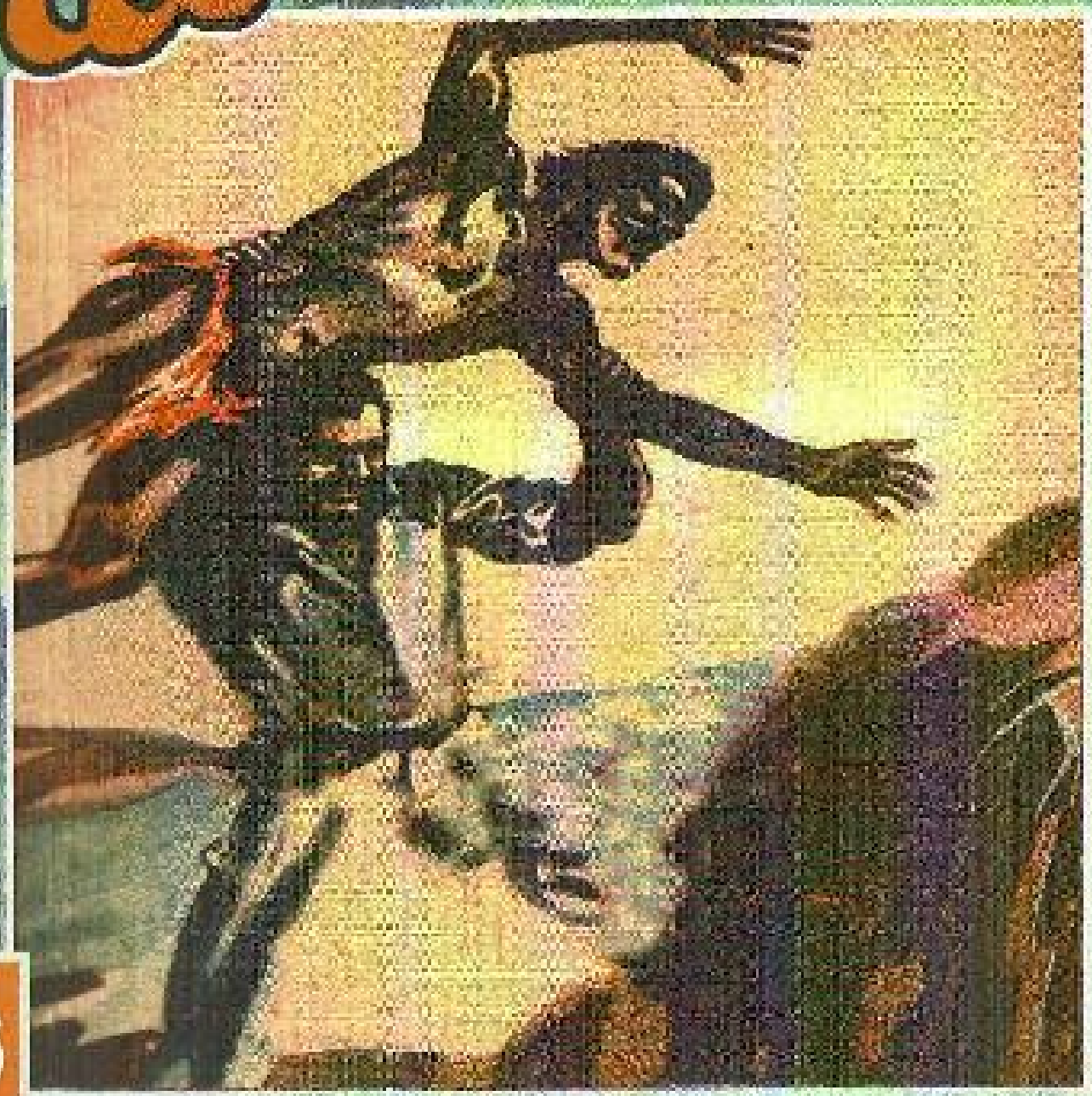

136

Printre bandiți de codru

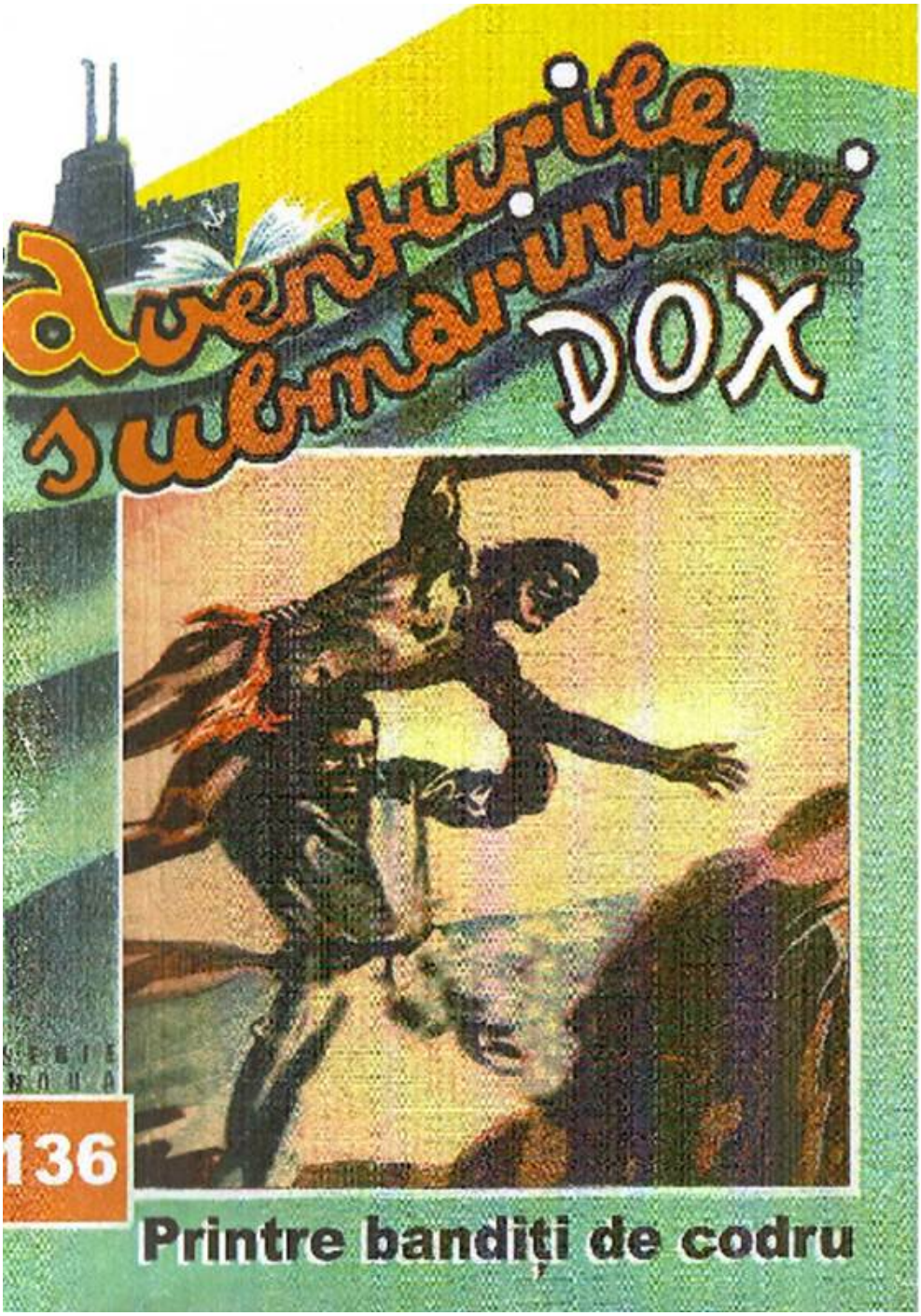
Aventurile submarinului DOX
136
Printre bandiți de codru

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 136

PRINTRE BANDIȚI DE CODRU

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN MÂINILE SĂLBATECILOR

DOCTORUL BERTRAM urma să povestească:

— Stăteam nehotărâţi în faţa şesului întins şi sterp dinaintea noastră. Fireşte, până la marginea pădurii dindărătul nostru, mersesem pe urmele lui Dwina, negrul australian, dar acum nu se mai putea descoperi nimic pe pământul ars de soare.

Lăsaserăm cu mult îndărăt fluviul Cooper şi după câteva sute de kilometri trebuia să dam de munţii Teritoriului de Nord. Dar era îndoielnic ca ucigaşul fugar va porni într-adevăr spre miază-noapte.

— Ce părere ai tu, Mariane? întrebai pe prietenul meu, care privea, posomorât, câmpia. Ne mai scapă şi aici? Dacă o ia la dreapta, spre răsărit, ajunge dincolo, în Queensland; dacă o ia spre apus, ajunge în ţinutul lacului Amadeus. Pretutindeni, va găsi adăpost la nomazi sau la alţi negri de sânge curat.

— Aşa e, la asta mă gândeam şi eu – încuviinţă Marian – în munţii de care dăm spre Nord sunt multe triburi răzleţe, dar nu ştiu dacă aceştia trăiesc în bună înţelegere cu negrii australieni de la şes. Mai probabil că s-a îndreptat spre triburile care îi sunt mai aproape. Poate însă că nu se mai simte sigur, nici la şes, de când toată banda lui Barring a fost nimicită.

În vreme ce noi stăteam de vorbă, Pongo sărise de pe cal şi o luase o bună bucată de drum înainte. Cercetă cu mare atenţie terenul, se înapoie şi zise cu hotărâre:

— Dwina călărit spre apus. Urma veche numai de o zi.

Eram într-adevăr uluit. E drept ca Pongo ne uimise adesea prin însuşirile sale extraordinare, dar constatarea aceasta pe care o tăcuse acum le întrecea pe toate.

Marian descalecă şi el îndată, iar eu îi urmai pilda.

— Trebuie mă încredinţez cu ochii mei, Pongo – zise el – arată-ne urmele! Cum le-ai putut descoperi?

Uriaşul ne călăuzi în stepă. Apoi arătă spre o adâncitură mică, aproape rotundă, al cărei fund, era cam umed şi zise:

— Cal de la Dwina alunecat, aici călcat adânc. Ieri fost însă ploaie mare, a spălat marginile. Fund încă umed, Dwina abia ieri călărit aici.

— Într-adevăr – încuviinţă Marian, cu admiraţie – aşa e. Această întipăritură provine într-adevăr de la o copită de cal. Şi ploaia a spălat-o într-atâta încât a devenit aproape rotundă. Asta e minunat şi înseamnă că Dwina nu e atât de departe după cum mă temeam. Furtuna de acum trei zile ne-a cam

ţinut în loc şi credeam că ne-o luase înainte cu cel puţin două zile.

— În timpul furtunii grozave s-o fi adăpostit şi el pe undeva – spusei eu – doar nici el nu putea să înainteze, cum n-am putut nici noi.

Ne întoarserăm la caii noştri şi, încălecând porniräm în galop întins spre Nord. În drum Pongo se mai oprea din când în când, sărea de pe cai şi găsea mereu o nouă urmă, care ne dovedea că ne aflam pe calea cea bună.

De cinci zile îi fugăream fără încetare pe ucigaş. Şi în curând aveam să ne dăm seama că individul acesta nu era un potrivnic de dispreţuit. Îşi putea ei lesne închipui că-l vom urmări cu înverşunare şi ne întinse o capcană la care nu ne-am fi aşteptat şi în care căzurăm la repezeală.

Tocmai priveam fără grijă şi mulţumit în juru-mi, când tresării speriat. La vreo cincizeci de metri alături de mine, se ridică fulgerător o făptură întunecată. Era un sălbatec goi, cu. Păr des şi barbă neagră. Îşi repezi braţul slăbănog şi în clipa următoare un obiect mic zbură spre mine.

Scoţând un strigăt de prevenire, mă aplecai pe gâtul calului meu; era şi timpul, căci, cu un vâjâit puternic obiectul zvârlit trecu deasupra mea.

Îmi dădui numaidecât seama că era arma aceea simplă, dar grozavă, a băştinaşilor din aceste ţinuturi: o piatră ascuţită, de mărimea oului de porumbel, pe care sălbatecii o azvârl cu o putere şi dibăcie de necrezut până la o sută de metri depărtare. Rareori scapă cu viaţa cel atins.

Când mă ridicai şi dusei mâna la revolver, detună o împuşcătură. Negrul aruncă braţele în sus, se răsuci în loc apoi se prăbuşi la pământ. Glonţul lui Marian îl nimerise.

N-avui răgaz să spun ceva, căci deodată ţâşniră ca din pământ făpturi întunecate de jur-împrejurul nostru. Adevărat „ca din pământ”, deoarece iarba era atât de măruntă şi rara încât nimeni nu s-ar fi putut ascunde în ea. Sălbatecii, însă, îşi vor fi săpat gropi, în care se ascunseseră până la venirea noastră.

Ca un roi de albine se năpustiră în clipa următoare asupra noastră. Nu ne folosi la nimic că ne aplecarăm repede, căci sălbatecii se aşteptaseră la asta şi zvârliră pietrele mai jos.

Simţi câteva izbituri puternice în cap şi pe spate, începui să-mi pierd cunoştinţa şi, în ultima clipă, mai văzui că Pongo şi Marian alunecară de pe caii lor – apoi nu mai ştiui ce s-a petrecut.

*

* *

Era întuneric, când îmi revenii în simţiri. Lângă mine ardea un foc viu. La lumina lui îl recunoscui pe Marian, care zăcea alături de mine. Pe Pongo, însă, pe care-i văzusem de asemenea prăbuşindu-se de pe cal, nu-l putui descoperi.

Mă cuprinse o spaimă de moarte. Să fi fost ucis de fiarele acestea negre?

Încercai să mă ridic, dar mâinile şi picioarele îmi erau atât de strâns legate, încât nu izbutii.

— A, te-ai trezii, fin fine? şopti Marian. Aştept de o jumătate de ceas asta. Suntem într-o situaţie cât se poate de rea, aşa cum n-am fost poate încă niciodată în viaţa noastră. Dwina ăsta e un diavol; mi-a spus mai adineauri, râzând că nomazii ne vor ucide în chinuri grozave, apoi ne vor mânca.

— Ce plăcere! făcui eu. Dar unde e Pongo? Să-l fi ucis nelegiuiţii ăştia?

— Aşa mi-a spus Dwina, dar nu cred. Canibalii s-ar fi năpustit atunci îndată asupra lui. Şi Dwina ne-ar fi arătat rămăşiţele sale. Atenţiune, vine!

Bătrânul şi slăbănogul Dwina se apropia agale. Îmi făcea impresia unui mare păianjen negru, atât de scârboase îi erau mişcările târâtoare. Chipu-i pocit, înconjurat de un păr încâlcit şi o barbă ţepoasă, lucea de bucurie diavolească atunci când văzu că şi eu mă trezisem.

Se opri de partea cealaltă a focului şi zise, într-o englezească stâlcită:

— Noi am luat hotărârea ca femeile să vă ucidă cu ciomegele. O vor face cu încetineală, ca să simţiţi mai bine. A, uite că şi vin!

Vreo zece femei goale se apropiau, codindu-se, aruncând priviri speriate asupra bărbaţilor care păşeau alături de ele şi îndărătul lor.

Nici nu dădusem atenţiune la cele ce se petreceau îndărătul nostru. Deodată fui înhăţat şi ridicat în sus. Doi negri australieni mă tarara lângă foc, pe un loc liber lângă alte câteva focuri. Acolo fui trântit cu putere jos şi lângă mine Marian. Pe locul acesta urma să murim deci!

Zadarnic încercai să-mi liberez mâinile. Sălbatecii ne legaseră prea zdravăn şi orice încercare ne făcea să suferim dureri cumplite.

Dwina râse batjocoritor:

— Degeaba, legăturile noastre ţin bine. Şi curând de tot ciomegele femeilor vă vor zdrobi oasele. Ah, acum să ceartă între ele cine să înceapă întâi.

Îmi îndreptai privirea asupra femeilor, care rămăseseră locului la vreo cinci metrii de noi. Erau toate bătrâne şi urâte.

Se sfădeau ţipând şi dând din mâini şi la urmă ridicară ciomegele cu vârful ascuţit una împotriva alteia.

— Să nădăjduim că au să se omoare între ele – şopti Marian – altminteri s-ar putea să o păţim rău de tot. Chiar dacă Pongo ar fi liber, nu ne-ar putea scoate de aci.

Nădejdea lui Marian părea să se îndeplinească. Ţipând ascuţit, femeile se năpustiră una asupra alteia, cu ciomegele ridicate. Mai ales două mai urate decât suratele lor, fură atacate de celelalte. Ele se apărau, însă, cu o furie nestăpânită şi curând două din potrivnicele lor se prăbuşiră la pământ.

Bărbaţii le înconjuraseră şi însoţeau războirea înverşunată, cu strigăte aţâţătoare şi hohote de râs. Femeile n-au nici un preţ pentru dânşii – le era tot una dacă se omoară între ele..

În cele din urmă, bătrânele zăceau la pământ, pline de sânge. Probabil că acestea două nu prea erau iubite de celelalte.

Şi acum, se întâmplă ceea de ce mă temusem. Cu ţipete înfiorătoare, setoase de sânge şi cruzime în priviri, ele se năpustiră asupra noastră, cu ciomegele ridicate.

Atunci interveni Dwina. Strigă sălbatecilor câteva cuvinte poruncitoare şi imediat vreo şase din ei se puseră, între noi şi femeile turbate. Cu o brutalitate fără seamăn, femeile fură împinse înapoi.

Dwina se apropiă de noi, zâmbi batjocoritor şi zise:

— Femeile sunt acum prea întărâtate, aşa că ar lovi prea tare şi v-ar ucide prea repede. Trebuie să se liniştească întâi, apoi îşi vor putea îndeplini mai bine treaba.

Abia acum îmi dădui seamă cu groază, că moartea noastră va fi mai înfiorătoare decât îmi putusem închipui. Femeile setoase de sânge, a căror furie sporise încă din pricina pauzei ce li se impusese, îşi vor da frâu liber cruzimii lor, când vor fi lăsate libere. Şi poate că şi teama de bărbaţi le va îndemna la cele mai mari cruzimi.

Neliniştit ridicai capul şi privii în întuneric, de partea cealaltă a focului. În fiecare clipă nădăjduiam să văd ivindu-se făptura uriaşă a lui Pongo.

Dar ca şi cum mi-ar fi ghicit gândul, bătrânul Dwina se apropiă iar de mine şi zise, batjocoritor:

— Uriaşul e mort, el nu vă mai poate ajuta. Nici poliţia n-ar putea face asta, chiar dacă v-ar fi urmat. De jur-împrejurul lagărului nostru stau zece oameni de pază, alţii sunt strânşi aici şi-apoi mai sunt şi femeile. Veţi fi omorâţi înainte de a vi se putea veni în ajutor.

Vestea asta mă descurajă şi mai mult. Nu m-aş fi aşteptat la atâta prevedere şi viclenie din partea lui Dwina. Acum îi vă fi

cu neputinţă lui Pongo să ne elibereze, ba chiar să pătrundă, numai până în lagăr, ca să ne aducă o moarte; mai uşoară.

Dwina se bucură de spaima mea, căci râse şi urmă:

— Da, am luat învăţătură de la albi. De la cuceritorii albi, care au furat ţara strămoşilor mei şi au făcut din noi nişte slugi. M-am răzbunat şi mă voi răzbuna şi de acum încolo. Aici e ultima noastră bucată de pământ, pe care nu vom îngădui nici unui alb să pătrundă. Voi sunteţi oameni primejdioşi, i-aţi nimicit pe albii de care aveam nevoie pentru scopurile mele. De aceea vi se cuvine o moarte înceată, dar grozavă.

Marian se amestecă în vorbă:

— Prietenul nostru, uriaşul negru, e mort? Aş vrea să văd rămăşiţele sale.

Asta nu prea îi fu pe plac lui Dwina, căci după ce şovăi puţin, zise:

— Rămăşiţele sale se află departe îndărătul nostru. Prietenilor le era foame.

— Aşa… păcat! făcu Marian, liniştit. Nu prea cred că a murit. Ba nădăjduiesc chiar că ne va elibera. Poate că e chiar aproape de tot.

Dwina aruncă o privire neliniştită în stepa întunecată, apoi râse şi strigă:

— Nu mai e nădejde să fiţi eliberaţi. Dar sunteţi viteji şi veţi muri ca oameni viteji.

Spuse câteva cuvinte sălbatecilor din juru-i şi doi din nomazii goi se-ndepărtară, întorcându-se după câteva minute cu brâurile noastre. Se aplecară deasupra noastră şi ni le legară în jurul şoldurilor.

— Aşa! făcu Dwina, râzând. Albilor le place să moară cu armele la brâu. Vă fac şi vouă hatârul asta. Şi acum pot veni femeile.

Dacă nu ne-ar fi fost legate mâinile la spate, Dwina n-ar mai fi apucat ziua de mâine. Aşa însă, n-aveam ce face!

Bătrânul făcu un semn. Sălbatecii se împrăştiară şi încet se apropiară de noi cele patru zgripţuroaice..

II
FAPTA EROICA A LUI PONGO

ŢI SE FĂCEA SCÂRBĂ PRIVINDU-LE. Ochii lor ardeau în lumina focurilor. Ciomegele grele şi ascuţite le ţineau ridicate pe jumătate şi rânjeau, ca şi cum s-ar fi bucurat dinainte de plăcerea pe care ne-o pregăteau.

Dwina, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, stătea de o parie şi ne privea iscoditor. Se aştepta să vadă întipărită pe chipurile noastre spaima pentru moartea grozavă ce ne-o hărăzise. Dar se înşela amarnic.

Privii liniştit spre femeile ce se apropiau, căci deşi mă înfiorai la gândul sfârşitul grozav ce ne era pregătit, nu vroiam să-i prilejuiesc negrului mulţumirea de a mă vedea înspăimântat. Deodată femeile se opriră, uneltele ucigătoare se lăsară în jos şi priviră cu nedumerire spre stepa cufundată în beznă. Dwina se ridicase deasemenea şi se uita cu încordare în aceeaşi direcţie.

Îndărătul nostru se auzi un zgomot ciudat. Primul meu gând fu la Pongo. Şi probabil că Dwina îmi citi pe faţă nădejdea îşi bucuria, căci cu chipul schimonosit de furie răcni câteva cuvinte femeilor care începuseră să şovăie. Imediat cete patru „Arăpoaice" îşi ridicară ciomegele şi se năpustiră asupra noastră.

Sunetele ciudate erau datorite desigur, lui Pongo, care doborâse doi paznici; dar cum avea să ne libereze acum pe noi? Împotrivă sălbatecilor – atât de mulţi ca număr – nu putea nimic, cu atât mai puţin să ne scoată teferi de acolo.

Atunci se petrecu ceva… Un trup mare, negru, zbură deasupra noastră, izbi trei femei şi căzu peste ele la pământ la câţiva metri depărtare de noi.

Dwina scoase un răcnet de furie şi ridică repede cuţitul. Dar în clipa următoare un al doilea trup negru zbura deasupra noastră izbindu-se de Dwina şi de a patra femeie. Fură şi ei zvârliţi înapoi şi trântiţi la pământ.

Ridicai privirea şi văzui ca doua trupuri goale de negri australieni fuseseră aruncate în cei care ne ameninţaseră.

Nu putuse fi decât Pongo al nostru şi mă aşteptam să aud în clipa următoare răcnetul său de atac, cu care se va năpusti asupra celorlalţi negri, înmărmuriţi de spaimă. Dar în loc de asta se auziră deodată ţipete ascuţite, apoi nişte făpturi negre, lucitoare se repeziră printre focuri şi se aruncară asupra nomazilor.

Îmi dădui seama îndată că se produsese un atac al altui trib de nomazi cu care prilej bărbaţii urmau să fie ucişi iar femeile luate prizoniere. Duşmanii noştri se apărară cu o

îndârjire cumplită, căci ştiau bine ce-l aşteaptă. Dacă nu învingeau, vor sfârşi în stomacurile potrivnicilor.

Asta nu însemna pentru noi nicio îmbunătăţire a situaţiei, căci noul trib de nomazi, care se ivise atât de neaşteptat, nu ne va lăsa liberi în nici un caz, ci ne va mânca şi pe noi, cu mare pofta. Cel mult ne vom bucura de o moarte mai grabnică.

Privii liniştit la lupta sălbatecă. Atunci văzui întâmplător că Dwina se strecurase sub trupul negrului, privi în juru-i, apoi se târî înainte cu mişcări de pisică. Curând dispăru printre focurile, din apropiere.

Deodată mă simţii înhăţat şi târât de acolo. O bucată de drum merserăm printre focuri şi avui prilejul să fac cunoştinţă cu o mulţime de gropi şi hârtoape.

Apoi fui ridicat pe sus. Purtătorul meu trebuia să fie un uriaş, căci alerga cu mine de parca fi ar fi dus un fulg, nu cogeamite om. Şi când individul, poticnindu-se de ceva, mă bălăbănii şi cu, atinsei cu picioarele mele alte picioare. Aşa dar şi Marian fusese înhăţat odată cu mine şi atârna în mâna cealaltă a uriaşului.

— Pongo! strigai încetişor.

Nu putea fi altcineva.

— Totul merge bine, Massers – zise imediat credinciosul nostru tovarăş – Pongo cu Massers va fi îndată la cai.

După câteva minute ne puse jos, apoi îşi trecu cuţitul ascuţit peste legăturile noastre. Cu mădularele amorţite ne ridicarăm şi Marian zise:

— Pongo, cum ai putut face asta? Ne-ai salvat de la moartea cea mai grozavă. Îţi mulţumesc, dragul meu!

Pongo răspunse, stingherit:

— Acum nu timp pentru asta, Massers, plecăm repede! Duşmani prea aproape.

Aşa şi era. Caii noştri se aflau lângă noi. Cum izbutise Pongo să-i aducă încoace, nu puteam pricepe. Dar trebuia să ne mai frânăm curiozitatea până scăpăm de orice primejdie.

— Mariane – spusei, în vreme ce încălecam – ai băgat de seamă că Dwina a şters putina? A dispărut în întuneric spre miazănoapte. S-o luăm şi noi spre Nord, până vom fi în siguranţă.

— Tocmai asta vroiam să propun şi eu, încuviinţă Marian.

Făcurăm un ocol mare în jurul lagărului de unde pătrundeau până la noi strigătele celor ce se luptau. Puţin ne păsa cum se vor sfârşi lucrurile acolo, noi eram liberi.

Vreme de vreun ceas gonirăm spre miazănoapte. Apoi luna se ivi dintre norii deşi, scăldatul în lumina ei argintie stepa.

Astfel puturăm recunoaşte la mică depărtare o fâşie de pădure.

După câteva minute ajunserăm acolo, descălecarăm şi merserăm cu caii în tufiş. Într-un mic luminiş făcurăm popas, legarăm animalele de nişte copaci şi strânserăm vreascuri pentru a face foc..

După ce mâncarăm pe săturatele şi ne potolirăm setea, avurăm răgaz să stăm de vorbă.

Focul îl lăsasem slab de tot, pentru ca să nu ne dea de gol. În primul rând trebuia să ne ferim de Dwina, care nu va scăpa prilejul să se răzbune împotriva noastră.

— Pongo, cum ai izbutit să scapi de sălbateci? întreba Marian.

— Pongo fu nimerit de pietre – începu uriaşul – căzut de pe cal, dar nu pierdut cunoştinţa. În faţa lui peşteră mare, Pongo târăşte repede înăuntru, scormoneşte pământul ca să acopere deschizătura. Apoi aşteaptă, sălbateci caută şi strigă, la urmă însă pleacă. Pongo aşteaptă, după aceea face gaură şi iese uşor afară. Vede că sălbateci cu Massers aleargă spre apus. Pongo aşteaptă până plecat apoi prinde cai, care alergat spre răsărit. Pongo se ia după ei, se uită la sălbateci prin ochean de la Massers. Când ei face tabără, Pongo leagă cai îşi târăşte într-acolo. Trece mult timp până Massers trezeşte. Pongo aşteaptă până femei apropie de Massers, repede înhaţă doi paznici, omoară şi zvârle peste femei. Vine pe urmă alţi sălbateci, Pongo Maşter şi repede dus de acolo.

Cu toată mutra încurcată ce-o făcea, îi strânserăm încă odată mâinile, cu recunoştinţă. Apoi Marian zise:

— Să vegheam acum cu schimbul pentru ca atunci când s-o lumina de ziuă să pornim îndată în căutarea urmelor lui Dwina. Din fericire avem iar armele noastre. Puştile atârnă încă de şeile cailor, dar revolverele şi cuţitele ni le-a înapoiat chiar Dwina. Cred că va fi foarte necăjit când ne vom mai întâlni cu el. Aşadar, nu mai avem ce ne teme acum de tribul de nomazi care a învins adineauri; afară de asta, cu ajutorul cailor noştri suntem la adăpost de orice urmărire. Poate că chiar mâine punem mâna pe ucigaş ca să pornim pe urma în căutarea Maryei Barring, după cum ne-a rugat fratele ei, căpitanul Dawson.

Traserăm repede la sorti orânduirea pazei – şi noaptea trecu în deplina linişte, A doua zi dimineaţă, după ce îmbucarăm ceva, părăsirăm pădurea şi călărirăm înapoi spre miazăzi.

Într-un târziu ne apropiarăm de tabăra nomazilor, unde era cât p-aci să ne găsim un sfârşit atât de cumplit. Cu toată atenţiunea cuvenită ne îndreptarăm într-acolo şi ne trecură

fiori, de groază văzând leşuri omeneşti împrăştiate pretutindeni. Erau ale învinşilor din noaptea trecută. Cât despre Nomazi, nici pomeneală. Dar urma lor, care ducea spre răsărit, o puteam vedea lămurit chiar noi şi ne puturăm lua după dânsa. Acum trebuia să căutăm drumul pe care fugise Dwina.

Deoarece cunoşteam aproape exact locul de unde fugise din tabără, Pongo găsi curând urmele aproape şterse pe care le lăsase bătrânul Negru. Merserăm vreo treizeci de metri după ele, când Pongo scoase o exclamaţie de mirare şi zise:

— Massers, Dwina avut aici cal, călărit spre apus.

Imediat ne săltarăm pe caii noştri şi pornirăm. Pongo călărea aplecat din şea, cercetând pământul. Nu putea să-mi intre de fel în cap cum izbutea să descopere urme, din goana calului.

Dar după un ceas, văzurăm ca nu se abătuse de fel din drumul bun, căci ajunserăm iarăşi la pădurea în care ne petrecuserăm restul nopţii.

Şi la vreo, sută de metri la răsărit de locul pe unde pătrunseserăm, ducea şi urma lui Dwina în desiş. Cu patruzeci de metri mai adânc, găsirăm un locşor acoperit cu cenuşă, care arata că Dwina poposise acolo. Numai la o suta de metri de noi!

Când pornise iarăşi la drum, n-aveam de unde să ştim, dar după toate probabilităţile asta se-ntâmplase dimineaţa. Prin întoarcerea noastră şi căutarea urmei sale el ne-o luase cu vreo trei ceasuri înainte, timp pe care, cu caii noştri minunaţi îl puteam lesne recâştiga.

Aveam toată nădejdea să-i ajungem îndată, căci Dwina nu va bănui că Pongo ne salvase. El ne lăsase, doar într-o situaţie deznădăjduită.

Dacă ar fi băgat de seamă că Pongo ne-a salvat, atunci n-ar mai fi poposit deloc şi ar fi călărit toată noaptea.

Sau poate – la gândul acesta mă cuprinse o uşoară spaimă – ne spionase în timpul nopţii, avusese probabil gânduri ucigaşe, dar nu cutezase să se apropie de noi.

În cazul acesta trebuia să fim cu mare băgare de seamă.

Din păcate, eram nevoiţi să călărim unul îndărătul altuia în pădure, altminteri i-aş fi împărtăşit lui Marian temerile mele. Eu rămăsesem mai, în urmă; cufundat în gânduri cum eram, lăsasem calul ceva mai în voie. Deodată îmi oprii calul. O descoperire foarte interesanta mă făcu să uit cu totul ţinta călăririi noastre.

Dintr-un tufiş de la dreapta, se rostogoli unul din ciudatele animale pe care le are Australia. Era un arici de vreo patruzeci de centimetri mărime. În alta parte a lumii aricii

sunt vieţuitoare nevătămătoare, dar aricii australieni şi tasmanieni aparţin unei clase deosebite, cărora li s-a pus la îndoială multă vreme înrudirea cu mamiferele.

Căci în loc de gură au un cioc, care se aseamănă cu al unei păsări, înotătoare. Şi tot ca şi păsările se ouă. Odraslele însă şi le alăptează.

Aceste animale ciudate sunt văzute foarte rar în timpul zilei, pentru că încep să iasă la iveală abia cu puţin înainte de a se lăsa întunericul.

Priveam cu interes la mica vieţuitoare – când calul meu necheză, iar ariciul se vârî cu iuţeala fulgerului la pământ. Era uimitor cu câtă repeziciune pieri şi din el se văzu foarte puţin în pământul scormonit.

Privind mereu la animal zăbovii cam vreo două minute; acum vrui să-mi îndemn calul, ca să recâştig timpul pierdut.

Deodată, auzi de la vreo patruzeci de metri depărtare:

— Sus mâinile!

Să se şi fi îndeplinit temerile mele? Căzuseră Marian şi Pongo în vreo capcană întinsă de vicleanul Dwina?

Întâiul meu gând fu să alerg în ajutorul camarazilor. Dar mă răzgândii repede, spunându-mi că s-ar putea atunci, să cad şi eu în capcană.

Pentru moment, situaţia nu era încă primejdioasă, căci prin strigătul: „Sus mâinile!” rămânea putinţa de a cădea la o înţelegere. Şi iată că se auzii glasul lui Marian:

— Ce vreţi de la noi? Pentru ce ne ameninţaţi?

— Oho, mai domol! zise un alt glas, aspru. Ni s-a atras atenţia asupra voastră c-aţi fi nişte bandiţi foarte primejdioşi. Aşa dar staţi liniştiţi şi să nu cumva să faceţi vreo mişcare de fugă, că altminteri tragem! Faţă de indivizi ca voi noi nu ştim de glumă.

— Ascultă, omule – strigă iar Marian – am la mine recomandaţii de la poliţia din Melbourne şi Adelaida. Din ele te vei putea încredinţa imediat cine suntem. Urmărim pe un negru care e căutat ca ucigaş. Probabil că ne-a ponegrit în faţa voastră.

— Aşi, de unde! Vreţi numai să ne păcăliţi, dar noi nu ne lăsăm traşi pe sfoară. Thomson, hai să-l împuşcăm. Ce caută, ei la fluviul ăsta? Nu eşti şi tu de părere că ne spionează mai de mult, ca să pună acum mâna pe descoperirea noastră? Îţi spun că trebuie să le facem de petrecanie, altminteri s-a dus pe copcă taina noastră.

Situaţia devenea acum primejdioasă pentru camarazii mei. Bănuii îndată că era vorba de nişte căutători de aur care găsiseră, probabil, vreo vână bogată. Astfel stând lucrurile, fireşte că ivirea unor străini era nedorită şi dacă vicleanul

Dwina îi mai şi prevenise împotriva noastră, era lesne de înţeles purtarea lor duşmănoasă.

Omul care strigase: „Mâinile sus!” şi al cărui glas îl recunoscui îndată, zise:

— Ei, da, Jimmy, ai dreptate. Dar se poate ca domnul să fie chiar de la poliţie. Prea vrednic de încredere nu arăta negrul care ne-a prevenit.

— De, ceva tot e la mijloc – îşi dădu părerea Jimmy – dar unde e celălalt alb? spunea că sunt doi albi şi un negru…

În vremea asta eu mă apropiasem binişor şi puteam să-mi dau seamă acum de starea lucrurilor. Pădurea era aici spre sfârşit şi se întindea o fâşie lata de stepa. La marginea pădurii curgea un pârâu şi uneltele îngrămădite pe mal îmi dovediră că bănuiala mea, că era vorba de căutători de aur, era întemeiată.

În faţa lui Marian şi a lui Pongo, care stăteau, pe caii lor, cu braţele ridicate, se aflau patru bărbaţi, care aveau înfăţişarea caracteristică a săpătorilor de aur australieni. Cel din frunte, un om mai în vârstă, era probabil, şeful lor. Şi tot el era acela care şovăia să îndeplinească propunerea tovarăşului său, adică de a ucide imediat pe Marian şi Pongo.

— Îţi voi arăta legitimaţiile mele – spuse prietenul meu – şi te vei putea încredinţa din ele că am spus adevărul.

— Aşi, alea pot fi şi furate, sau plăsmuite! zise Jimmy, un individ roşcat. Thomson, cel mai simplu lucru e să-i împuşcăm.

Spunând acestea jucă pistolul pe dinaintea lui Marian şi atât de ameninţător, încât ţintii cu revolverul meu în arma să şi apăsai pe trăgaci.

Împuşcătura fu urmată de un ţipăt de durere şi arma zbură din mâna lui Jimmy.

— Sus mâinile! strigai eu acum şi înaintai puţin cu calul.

Cele două pistoale ale mele nu prea păreau să insufle încredere, căci indivizii făcură mutre îngrijorate.

— Sus mâinile! strigă şi Marian.

În vreme ce oamenii făcuseră nechibzuinţa sa întoarcă privirea spre mine, prietenul meu îşi scosese repede revolverele.

Acum indivizii se vedeau ameninţaţi de patru pistoale şi de cuţitul enorm al lui Pongo; Ei ridicară braţele şi când Marian strigă cu asprime: „Aruncaţi armele!“ – trei pistoale căzură pe pământul moale.

— Întoarceţi-vă!

La comanda aspră a prietenului meu, cei patru bărbaţi se-ntoarseră cu spatele. Apoi Marian îmi strigă:

— Robert, tu cu Pongo veghează asupra celorlalţi trei.. Te rog, domnule Thomson, apropie-te!

Codindu-se, bătrânul se supuse. Marian îndreptă un revolver spre el şi cu mâna stângă îi întinse paşaportul său şi scrisorile de recomandaţi e ale poliţiştilor din Melbourne şi Adelaida.

Thomson cercetă, cu atenţiune documentele, apoi se lovi cu pumnul în cap şi strigă:

— Iertaţi-mă, domnule Farrow, am făcut o mare prostie. Dar suntem foarte bănuitori, pentru că am descoperit o vână foarte bogată. Şi negrul aceia ne-a spus hotărât să ne ferim de dv. Povestea că o vreme l-aţi silit şi pe el să făptuiască jafuri, până a izbutit să fugă. Şi spunea că-l veţi urmări cu siguranţă, ca să-l ucideţi. Era firesc, deci, să fim cu ochii-n patru.

— De sigur, domnule Thomson – zise Marian, prietenos – şi nici nu ţi-o iau în nume de rău. Mă bucur numai ca mica ciocnire n-a avut urmări neplăcute pentru dv. Prietenul, meu te-ar fi putut culca la pământ în câteva clipe.

— Da, îmi dau şi eu seamă de asta – răspunse Thomson, stingherii – vă rog să nu vă supăraţi, domnule Farrow.

— Vă puteţi întoarce acum – strigă Marian celorlalţi oameni – vă previn însă să nu cumva să faceţi vreo mişcare suspectă împotriva noastră. În primul rând pe domnul Jimmy îl previn. Domnul Thomson s-a încredinţat că suntem într-adevăr aceia drept care ne-am dat.

Oamenii se întoarseră. Doi din ei făcură o mutră încurcată în vreme ce Jimmy îmi aruncă o căutătură, plină de furie.

Îi zâmbii şi ridicai numai puţintel pistoalele, ceea ce-l făcu să-şi întoarcă repede privirea în altă parte. Într-acestea Marian îl întrebă pe Thomson:

— Încotro s-a îndreptat negru? Şi când a fost aici?

— A sosit acum trei ceasuri. Calul său era foarte ostenit. A luat-o spre Nord, către pădure.

Spunând acestea, Thomson arătă spre desişul care începea iarăşi cu vreo doi kilometri mai încolo, de partea cealaltă a apei. Vestea pe care ne-o dăduse că armăsarul lui Dwina era foarte ostenit o primirăm cu bucurie, căci astfel puteam nădăjdui să-l ajungem curând.

Trei ceasuri – atât cât ne-o luase înainte – nu însemna mult în cazul acesta. Caii noştri erau încă foarte odihniţi şi rezistau la drum. Trăgeam deci nădejde a-i prinde încă în cursul zilei pe ucigaş.

— Îţi mulţumesc domnule Thomson – zise Marian, prietenos – vom porni acum cât mai repede după dansul. Te rog îngrijeşte ca oamenii d-tale să nu facă vreo prostie când vom călări prin apa. Ar fi păcat dac-aţi fi nevoiţi să săpaţi un

mormânt aici. Pe de altă parte va doresc izbândă deplină şi-ţi făgăduiesc că nu voi spune nimănui că există în meleagurile astea o comoară.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow şi te încredinţez că nimeni nu va întreprinde ceva împotriva d-tale.

Marian îl salută cu mâna şi-şi îndreptă calul spre pârâu. Pongo îl urmă, fără să piardă din ochi, însă, pe ceilalţi oameni. Abia când Marian trecu pe malul celălalt, îmi îndemnai şi eu calul şi pornii repede prin apă.

O luarăm pe urmă în galop, aruncând din când în când câte o privire îndărăt.

Dar Thomson şi oamenii săi stăteau liniştii şi priveau după noi. În curând furăm atât de departe încât nu ne-ar fi putut ajunge nici un glonţ de puşcă.

III
O ÎNTÂMPLARE GROZAVĂ

AJUNSERĂM CURÂND la celalalt petec de pădure cu caii la pas. Dwina lăsase şi aici o urmă lată, lămurită.

— Atenţiune! strigă Marian. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Asta de aici e o poteca ce pare să fie des folosită. Poate se află prin preajmă tabăra unei bande, cu care Dwina e în legături de prietenie. Să călărim la distanţă mai mare unul de altul ca să ne putem ajuta, daca unul din noi ar fi primejduit.

Îmi struni îndată calul şi aşteptai până-l văzui pe Marian dispărând între tufe. Apoi făcui un semn lui Pongo să aştepte şi eu mă luai încetişor după Marian.

Poteca, deşi îngustă, era totuşi bine croita şi şerpuia prin pădure.

Vom da oare aici într-adevăr peste o noua ascunzătoare a bandei nimicite? Sau avea dreptate Marian în presupunerea să şi era vorba de alţi bandiţi?

Oricum ar fi, eu îmi pregăteam armele. Uneori mă întorceam, dar nu-l vedeam pe Pongo îndărătul meu. Asta mă neliniştea, caci daca va fi să cădem într-o noua cursa întinsa de Dwina, atunci credinciosul nostru camarad ne va scoate el la liman.

Deodată mă întâlni cu Marian. Pădurea era întrerupta de un luminiş de vreo două sute metri.

De amândouă părţile, luminişul avea o întindere de cel puţin câţiva kilometrii, caci mai zăream foarte slab, departe la orizont dungile negre care arătau că acolo începea iarăşi desişul. Partea cea mai interesanta era, însă, acest luminiş putea fi numit o văgăună. Începea la vreo douăzeci de metrii, înainte de a se împreuna într-un unghi ascuţit. Urma lui Dwina, pe care o puteam recunoaşte aici foarte lămurit în iarba înaltă ducea de-a dreptul spre trecătoarea aceasta.

— Primejdios lucru! zise Marian, în şoaptă Probabil că această văgăună serveşte de ascunzătoare vreunei bande cu care Dwina se află în legături de prietenie, altminteri n-ar fi pornit de-a dreptul încoace. Cred că cel mai bun lucru ar fi să mă duc acolo şi să-mi dau seamă de situaţie. Tu cu Pongo trebuie să vă ascundeţi în pădure şi să băgaţi de seamă dacă mi se-ntâmplă ceva.

Fără să aştepte răspunsul meu, Marian descăleca şi porni spre marginea văgăunii. Îmi dădui armăsarul repede înapoi îndărătul celui mai apropiat tufiş şi trăsei după mine şi calul lui Marian. Apoi mă uitai printre crengi, după prietenul meu.

Aproape de marginea văgăunii Marian se aşezase pe burtă şi se târa binişor înainte. Priveam cu încordare spre el, temându-mă să nu văd zburând prin aer un bumerang sau piatra aceea grozavă a sălbatecilor australieni. Dar nu se-ntâmplă nimic şi Marian rămase liniştit pe marginea văgăunii, privind în jos.

Se târî pe urmă înapoi, se ridică şi-mi făcu semn. În vremea asta se apropiase şi Pongo şi se oprise îndărătul meu. Când îl văzu pe Marian făcând semn, uriaşul zise, codindu-se:

— Messer Bertram, nu bine aici, Dwina – foarte primejdios.

— Da, Pongo, ai dreptate – încuviinţai eu – dar prietenul meu pare că n-a văzut nimic care da de bănuit. Să mergem deci după ei.

— Atunci mai bine să lăsam caii aici. În văgăună n-avem ce face cu ei.

— Bine zici.

Descălecarăm repede şi priponirăm caii în aşa fel să poată paşte în voie. Ne îndreptarăm apoi spre Marian, care se culca iar pe burta şi se târî spre văgăună.

Fireşte că făcurăm la fel, căci din felul cum se purta el reieşea că băgase de seama ceva ce-l îndemnase la această măsură de prevedere.

Când furăm lângă dânsul şi întinsei şi eu capul peste marginea râpei, era cât p-aci să scot un strigăt de uimire, căci pe fundul văgăunii adânci de vreo douăzeci de metri se aflau câteva colibe de bârne, făcute cu grijă din trunchiuri de copaci.

Erau în număr de şase, din care una, care se afla chiar lângă un mic iaz, era mai mare şi mai bine poditǎ decât celelalte. Oameni nu se vedeau, dar această ciudată aşezare pe fundul unei văgăuni, în inima Australiei, nu făcea o impresie de părăsire, la asta contribuia, în primul rând faptul că erau acolo un număr de dingoşi îmblânziţi care trândăveau în faţa colibelor, sau umblau de colo-colo. La vreo cincizeci de metri de căscioarele astea era pădurea cu copaci desi şi înalţi. Zadarnic încercam să străbat cu privirea prin frunziş. Căutam calul lui Dwina.

Apoi văzui, însă, că nu departe de noi pornea în jos o potecă îngusta. Cu neputinţă ca bătrânul negru să fi dus pe aici calul sau.

Marian îmi ghici gândul şi zise cu glas coborât:

— Am luat seama la arma lui când m-am târât încoace. Dwina şi-a dus calul spre stânga; de sigur că mai sus există un povârniş bun şi pentru cai.

— Ia spune, Marian, ce crezi tu de tot ce vezi aici? Întrebai. Ce facem acum?

— Astea-s întrebări la care n-aş putea răspunde aşa cu una cu două. S-ar putea să fie vorba de o ascunzătoare de bandiţi de codru, dar împotriva acestui fapt vorbeşte aşezarea atât de deschisă a colibelor. Oameni care se aşteaptă să fie urmăriţi şi-ar fi clădit colibele colo pe dreapta, în pădure. Nu ştiu cine şi-a făcut aici sălaşul, dar îmi închipui că e vorba tot de căutători de aur, care vor fi găsit izvoare bogate pe fundul acestei râpe.

— Atunci ne putem aştepta să ne primească la fel cum ne-a primit Thomson cu oamenii lui – râsei eu – ar fi bine, cred, să urmărim mai departe, spre stânga urma lui Dwina ca să vedem dacă şi-a dus într-adevăr calul în jos. Asta ar însemna că are de gând stea mai mult timp pe aici.

— El însuşi a coborât – zise Marian – uite urmele lui care se văd lămurit. Socot că şi a dus oamenii înapoi în pădure, îndărătul nostru. Poate ca a şi părăsit văgăuna. Da, ai dreptate, să ne încredinţăm mai întâi dacă a pornit mai departe şi atunci nici nu mai e nevoie să facem o vizită văgăunii misterioase, ci ne putem lua imediat după dânsul.

Ne târârăm câţiva metri înapoi, ne ridicarăm apoi şi Marian ne arăta urma lămurită lăsată de Dwina cu calul sau. Ducea mai întâi vreo treizeci de metri dea lungul marginii văgăunii, apoi îndărăt în pădure.

Şi când intrarăm pe sub copaci, dădurăm repede de calul, care era legat de un trunchi. Părea încă foarte ostenit, deşi având trei ceasuri încheiate de odihnă. Poate că din pricina astă nu-şi putea urma drumul Dwina, se mai putea însă că era în legătură cu misterioşii locuitori ai colibelor de pe fundul râpei.

— Haideţi îndărăt pe marginea prăpastie! zise Marian. Trebuie să aflăm cine locuieşte acolo. Ne vom lăsa în văgăună ceva mai spre stânga potecii care duce în jos. Colo sub tufişul de pe margine, suntem oarecum la adăpost. Şi-apoi trebuie să ţinem sub observaţie cu schimbul pădurea dindărătul nostru, mai ales locul unde ne-am legat caii. Dacă-i pierdem pe aceştia, nu mai suntem buni de nimic. În văgăună vom coborî abia când se va înnopta.

— Poate avem noroc şi-l prindem pe Dwina când va părăsi iar văgăuna – zisei eu – de ce să mai coborâm atunci? La drept vorbind, locul acesta mi se pare cam misterios. Dacă ar fi într-adevăr taine aici, să le lămurească poliţia. De ce să ne punem noi în primejdie pentru alţii?

— Ce-i cu tine, Robert? râse prietenul meu. Nu prea te ştiu fricos din fire! Dar într-o privinţă ai dreptate. Locul acesta e

într-adevăr cam misterios. Trebuie să aşteptăm ca să vedem ce-o mai fi. Socot, însă, că Dwina nu-şi va părăsi ascunzătoarea să sigură; trebuie să bănuiască el că-l pândim aici sus.

Tot vorbind, ajunserăm la tufa arătară de Marian. În timp ce Pongo se aşează astfel încât să nu scape din ochi pădurea dindărătul nostru, noi doi priveam jos în văgăună.

Nici acum nu se vedea nimeni. Dar dingoşii[1] erau o dovadă că trăiau oameni acolo. Deodată tresării şi apucai pe Marian de braţ. Din coliba cea mare de lângă lac ieşise un bărbat. Era un omuleţ bătrân, cu părul argintiu.

Dingoşii se ridicară repede şi se apropiară de el, iar bătrânul se aplecă şi mângâia animalele. După părerea mea, trebuia să fie un om bun şi acum nu mă mai gemeam să coborâm văgăună.

Tocmai vroiam să-i împărtăşesc lui Marian ce gândeam, când îl auzii pe Pongo:

— Luaţi seama, Massers, vin duşmani! Repede întoarserăm capul. Dinspre locul unde legaserăm caii în pădure, veneau oameni. Erau vreo zece ia număr, după cât putui vedea în grabă, adevărate mutre de bandiţi de codru.

Printre ei se aflau însă şi doi bărbaţi elegant îmbrăcaţi şi… Dwina, vechiul nostru prieten. Toţi aveau în mânii câte două pistoale şi după ce-şi rotiră privirile în jur, veniră de-a dreptul spre tufişul îndărătul căruia ne aflam noi.

Am fi putut primi lupta imediat şi, mulţumită surprinderii am fi putut ieşi cu bine din situaţia în care ne găseam. Dar iată că se mai iviră cinci oameni din pădure şi faţă de toţi aceştia eram neputincioşi.

— Să coborâm repede în văgăună! zise Marian. Apoi să intrăm în coliba cea mare. Îşi dădu drumul peste marginea râpei şi începu să alunece în jos.

Îl urmai imediat. Planul său, întocmit la repezeală, era cel mai nimerit în situaţia în care ne aflam. În colibă ne puteam apăra împotriva celor cincisprezece oameni, le puteam ţine piept cel puţin până s-o înnopta, când urma să încercăm să fugim.

Numai dingoşii îmi dădeau de gândit. Nu se vor năpusti ei oare îndată asupra noastră?

— Probabil că fuga noastră bruscă nu fusese băgată în seamă de oameni, căci totul rămase liniştit sus.

Dar de ceea ce mă temusem nu scăparăm. Cei mai apropiaţi dingoşi se năpustiră îndată asupra noastră. Scosei repede pistoalele; de-odată se auzi o fluierătură şi animalele se întoarseră imediat. Alergarăm spre coliba cea mare.

Bătrânul, care chemase dingoşii înapoi, ne ieşi în întâmpinare şi ne întrebă:

— Cine sunteţi? Ce s-a întâmplat?

— Suntem urmăriţi de duşmănii noştri, răspunse Marian. În casa aceasta ne-am putea apăra. Cine eşti d-ta?

— Un prizonier.

— Atunci vino cu noi, te vom elibera. Era şi timpul să ne punem la. Adăpost, caci abia trăsese Marian uşa grea, după el, că se şi auziră de sus, de pe marginea văgăunii, câteva împuşcături şi gloanţele se izbiră de bârnele groase.

Prietenul meu sări îndată la fereastră, slobozi un glonţ şi văzui, colo sus, pe unul din bandiţi ridicând braţele şi rostogolindu-se în râpă. Ceilalţi se dădură repede înapoi de pe marginea prăpastiei.

— Pongo, tu nu slăbi din ochi marginea văgăunii – zise Marian – noi vom organiza apărarea aici în casă! Câte încăperi sunt? se adresă el bătrânului, care se uita la noi.

— Trei, domnule – răspunse cel întrebat – lângă încăperea asta de locuit e odaia mea de dormit şi de partea cealaltă laboratorul.

— Ferestrele au obloane? mai întrebă Marian..

— Nu. Sunt însă numai patru ferestre în toată casa, în laborator sunt două.

— Hm, nu prea e plăcut asta! Trebuie, aşa dar, să ne împărţim prin încăperi. Pentru moment nu pot coborî cei de sus, sau mai sunt şi alte coborâşuri?

— Da, sunt cărări bune de fiecare parte a râpei?

— Drace! Atunci nu foloseşte la nimic că Pongo stă colo şi supraveghează. Bandiţii vor coborî prin alte părţi. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne apărăm până la urma. Ştii să tragi cu arma?

— Când eram tânăr ştiam – răspunse bătrânul – acum, însă, nu cred să mai meargă atât de lesne. Dar, domnilor, n-are nici un rost să vă apăraţi. Oamenii ăştia vă vor învinge, în cele din urmă şi atunci nu veţi avea să vă aşteptaţi la cruţare. Acum doi ani, când m-au prins, au ucis şi pe însoţitorii mei şi asta numai pentru că s-au apărat la început.

— Lasă, lasă, cu noi n-o să sfârşească ei atât de. Uşor! Rase Marian. Dar acum mi se pare că avem puţin timp, căci bandiţii se vor sfătui mai întâi ce să facă. Aşa că putem sta şi noi de vorbă. Numele meu este Marian Farrow – acesta e prietenul meu Robert Bertram şi uriaşul de colo e credinciosul nostru Pongo. Noi colindăm prin lume, în căutare de aventuri. Încoace am venit în urmărirea australianului Dwina, care s-a alăturat acestei bande.

— Ah, îl cunoaşteţi mai de mult pe Dwina? întrebă bătrânul, mirat. El venea încoace uneori cu unul anume Barring. Apoi şi-au luat banii care li se cuveneau pe partea lor. Trebuie să vă lămuresc chiar acum cum stau lucrurile. Eu sunt profesorul Donath, chimist din Adelaida. Într-un rând am făcut cunoştinţă cu unul anume Hoadley, ce părea săi fie om bogat. Mă invita adesea în casa lui inimoasă, deoarece se interesa de lucrările mele. Şi aşa sa făcut că m-a convinşi să facem o excursie prin ţară. Eram cu mai mulţi prieteni şi pe neaşteptate furăm atacaţi. Prietenii mei se apărată, dar după ce-au fost învinşi, i-au ucis fără milă. Hoadley acela este şeful acestei bande. Pe mine m-au târât încoace şi, sub ameninţări şi torturi, m-au silit să le ajut. Ei fabrică aici bani falşi şi eu trebuie să le prepar metalul şi hârtia. De doi ani trăiesc în iadul acesta. Singura distracţie sunt dingoşii mei.

— Domnule profesor, dacă planul meu izbuteşte, vei fi liber încă astăzi – zise Marian – planul acesta mi-a venit în minte chiar acum. Spuneai că te distrai cu dingoşii şi am văzut cu ochii noştri că ascultă de cuvântul d-tale. Dacă le-ai porunci să atace oameni, ar face-o?

— Fireşte, fireşte – se grăbi să răspundă profesorul – la asta nu m-am gândit încă, zău aşa. Bandiţii îmi necăjesc adesea animalele, aşa că ele o să asculte de porunca mea.

— Atunci avem nişte tovarăşi foarte buni în lupta ce ne aşteaptă – zise Marian – acum încă o întrebare, domnule profesor: cred că Dwina a fost odată în văgăună, judecând. După urmele sale? De ce s-a întors iarăşi? Şi de ce s-au dus toţi bandiţii în pădure, sus?

— Vroiau să vâneze canguri – răspunse Donath – şi când Dwina a venit încoace acum vreo două ceasuri, s-a înapoiat imediat aflând de la mine cele ce v-am spus. De sigur că i-a căutat.

— Luaţi seama, Massers, vin duşmani! strigă Pongo în aceeaşi clipă.

IV.
LUPTA DIN VĂGĂUNĂ

ALERGARĂM REPEDE LA FEREASTRĂ. Da, veneau bandiţii, dar se foloseau de un şiretlic, pe care fără îndoială că Dwina îi învăţase.

Coborâseră în văgăună pe alte cărări şi înaintau acum spre casa în care ne aflam noi. Se ocroteau însa de gloanţele noastre, prin aceea că se târau pe pământ şi împingeau înaintea lor bolovani mari, rotunzi.

Era atât de minunată această acoperire a lor, încât abia vedeam câte un braţ.

— Trebuie să încercăm să-i rănim cel puţin – zise Marian – ca să îi zăpăcim niţel.

— Dar fii cu băgare de seamă, Marian: nici un glonţ nu trebuie să-şi greşească ţinta.

Deschiserăm fereastra şi ne încordarăm vederea. Dindărătul unui bolovan, pe dreapta, se ivi un braţ. Văzui că mâneca era toarte elegant croită, din stofă bună – şi în aceeaşi clipă slobozii un glonţ, odată cu Marian.

Un ţipăt de durere se auzi dindărătul bolovanului şi cel nimerit se ridică, în prima clipă de spaimă. Atunci prietenul meu trase a două oară şi, cu un al doilea ţipăt, banditul sări de tot în sus, pentru ca apoi să se prăbuşească la pământ.

— Unul mai puţin! scrâşni Marian. Să nu-i cruţăm deloc. Uite…

Iarăşi se ivi un braţ, Marian trase şi un răcnet se auzi. Bolovanii, care păreau că se rostogolesc singuri, se opriră deodată.

Profesorul, care se cam speriase auzind împuşcăturile, strigă acum:

— Domnilor, omul pe care l-aţi împuşcat e Hoadley, şeful bandei.

— Foarte bine – zise Marian – atunci ceilalţi îşi vor cam pierde capul. Dar cine era ăla elegant îmbrăcat?

— Acela era Halloway, tovarăşul lui Hoadley, Ei doi au schimbat banii în Adelaida, Ceilalţi bandiţi erau întrebuinţaţi numai pentru fabricarea şi transportul banilor falşi.

— Aha, înaintează iarăşi! zise Marian. Sfinte Dumnezeule, trebuia să ne gândim şi la asta!

În camera alăturată, care servea de dormitor profesorului şi ale cărei ferestre erau îndreptate spre partea cealaltă a casei, zăngănită geamurile, Apoi auzirăm lămurit cum câţiva oameni săriră repede înăuntru.

Situaţia noastră devenise acum foarte îngrijorătoare. Bandiţii dindărătul bolovanilor trebuie să fi băgat de seamă

că tovarăşii lor pătrunseseră în casă, căci văzui că începură să-şi mişte pavezele mult mai repede ca înainte.

Cei care intraseră înăuntru ne puteau împuşca lesne, prin uşa subţire, fără să fie văzuţi. Trebuie să mărturisesc că nu ştiam pe unde vom scoate cămaşa – cum vine vorba.

Dar Marian rămase liniştit. Cu iuţeala fulgerului mai descarcă un glonţ pe fereastră şi imediat se auzi un ţipăt. Apoi strigă profesorului:

— Repede, domnule profesor, asmuţă câinii asupra bandiţilor dindărătul bolovanilor. Robert, bagă tu de seamă să nu i se întâmple ceva profesorului! Haide, Pongo, să le venim de hac bandiţilor de alături!

Mă apropiai repede de fereastră, împreună cu profesorul. Era timpul să întreprindem ceva împotriva bandiţilor, căci ei se apropiaseră până la vreo douăzeci de metri.

Slobozii încă un glonţ şi neprevăzătorul care întinsese prea mult braţul fu nimerit şi scoase un răcnet de furie.

Profesorul fluieră ascuţit şi imediat câinii de mărimea celor ciobăneşti alergară spre el. Donath arătă spre bolovani şi strigă:

— Înhăţaţi-l!

Inteligentele animale se şi întoarseră şi se năpustiră asupra bandiţilor pitiţi.

Erau potrivnici primejdioşi pentru ticăloşii aceia, căci dingo-ul, care e un câine sălbătăcit, e foarte viteaz în luptă.

În clipa următoare chiar se auziră răcnete asurzitoare. O parte din câini se năpustiseră asupra victimelor lor.

Dar nu ne era dat să sfârşim atât de repede cu bandiţii. O voce poruncitoare răcni:

— Împuşcaţi-i, apoi fugiţi!

Bandiţii se ridicară repede îndărătul bolovanilor şi-şi descărcară armele în câinii năvălitori. Fireşte că luai imediat la ochi pe cel mai apropiat şi-l culcai la pământ – dar glasul poruncitor se auzi atunci iarăşi:

— Trageţi cu schimbul în fereastră!

Şi în clipa următoare geamurile de lângă mine se prefăcură în ţăndări. Fui nevoit să mă retrag în cameră cu profesorul, Căci gloanţele zburau necontenit înăuntru.

Dar mai avui timp încă să văd că vreo câţiva dingoşi o luară pe fugă. Din pricina dresării la care-i supuse profesorul, îşi pierduseră, probabil, curajul lor dispreţuitor de moarte, care le este înnăscut. Privii repede la Marian; stătea cu Pongo lângă uşa, care ducea în odaia de dormit a profesorului. Ţinea mâna pe clanţă, mai ascultă câteva clipe, apoi o deschise brusc.

Dar în, aceeaşi clipă se dădu repede înapoi şi Pongo făcu la fel. O flacără mare ţâşni în cameră şi ajunse până la fereastră. Scaunele şi masa fură cuprinse de foc, caci lemnul era uscat.

— Să intrăm în laborator! strigă Marian. Repede, altfel ardem de vii aici!

Urletele de triumf ale bandiţilor de afară ne făcură să ne grăbim şi mai mult. Împuşcăturile încetaseră, o dovadă că dingoşii fugiseră.

Profesorul alergă cel dintâi la uşa care dădea în laborator. Era o încăpere mare, lungă, cu rafturi pe pereţi şi mese mari, pline cu pahare, sticle şi retorte, într-un ungher se aflu o vatră mare pe care se găsea un cazan.

Mult nu puteam rămâne nici aici, căci focul va cuprinde curând şi această parte a casei.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebai pe Marian. Cum a putut izbucni focul acela?

— A fost o drăcovenie a bandiţilor – răspunse Marian – ticăloşii nici nu s-au gândit să ne atace în dormitorul profesorului, unde au pătruns, ci au îngrămădit la uşă toate obiectele inflamabile şi le-au dat foc. Din nenorocire n-am auzit zgomotul făcut de ei cu acest prilej, căci bandiţii tocmai începuseră să tragă. Am auzit numai că săreau înapoi pe fereastră şi, bănuind ceva rău, am deschis repede uşa. Era însă prea târziu.

— Şi aici va fi în curând de asemenea prea târziu zisei eu, ascultând cum trosnea lemnul arzând alături. Vom fi siliţi să ieşim şi atunci suntem expuşi gloanţelor bandiţilor.

— Da, pe ferestre nu putem ieşi – spuse Marian – căci ele răspund în faţă, unde se află bandiţii. Trebuie să vedem, deci, să ne croim o ieşire prin dos. Din păcate trunchiurile din care e construită casa sunt foarte groase, dar poate izbutim să scoatem câteva din ele în vreun loc şi să ne facem astfel o ieşire. A, uite colo lângă vatră sunt câţiva drugi de fier, care ne pot folosi bine.

Pongo se repezi la vatra şi puse mâna pe drugul cel mai lung şi gros. Ne înarmarăm şi noi cu câte unul şi ne puserăm pe lucru în colţul din spate di casei.

Căutând să nu facem zgomot lucrarăm cu puteri unite şi izbutirăm să făceam o deschizătură de jumătate metru lăţime.

Marian ieşi cei dintâi afară, după ce iscodi întâi cu luare-aminte dacă nu se ascundea nimeni pe acolo. Apoi ne şopti prin deschizătură:

— Veniţi repede, nu e nimeni aici!

Pongo ieşi primul, căci se afla mai aproape de deschizătură. Apoi veni rândul profesorului şi eu mă lăsai la urmă.

Când fui afară, rămăsei înmărmurit, căci tovarăşii mei dispăruseră. La vreo zece metri de mine începea o fâşie de pădure deasă. În răstimpul scurt care se scursese, numai până acolo putuseră ajunge, ca să se ascundă.

Din câţiva paşi străbătui locul liber şi descoperind un loc unde câteva ramuri erau frânte, pătrunsei repede înăuntru în desiş. După câţiva metri dădui de profesorul Donath, care răsuflă uşurat văzându-mă, pentru ca apoi să întrebe, speriat:

— Dar unde sunt ceilalţi doi domni? Am alergat după Pongo al dv., dar n-am dat de el.

— Ai pătruns în pădure în aceiaşi loc cu el? întrebai eu.

— Aşa cred – răspunse Donath – se prea poate, însă să fi nimerit ceva mai la stânga. Dar credeam că-l voi regăsi aici. Trebuia să ajungă neapărat în luminişul acesta.

Ne aflam pe marginea unui luminiş mare, rotund, cu un diametru de cei mult douăzeci de metri. În iarba înaltă descoperii o dâra lată şi zisei imediat:

— Pe aici au trecut Camarazii mei – să mergem repede după dânşii!

Străbătui în grabă luminişul urmat de Donath care nu se putu opri să exclame:

— Ciudat!

Când furam de partea cealaltă a luminişului, la adăpostul copacilor, rămăsei locului şi întrebai:

— Ce e ciudat, domnule profesor?

— Că tovarăşii d-tale au trecut pe aici. Căci acesta, e drumul care duce la depozitul cel mare al bandei. De sus nu puteaţi vedea clădirea imensă, căci e ascunsă de copaci. Acolo sunt arme, alimente şi alte lucruri de trebuinţă – afară de asta acolo se află şi depozitul de băuturi al bandei. Nu-mi pot închipui ca tovarăşii d-tale să se fi dus acolo.

— Păi n-aveau de unde să ştie că vor da de clădirea aceea – zisei eu – trebuie să-i prevenim repede!

Vrui să pornesc înainte, Donath însă mă opri şi şopti:

— Colo vine Dwina!

Privise întâmplător îndărăt în luminiş şi-l văzuse pe ucigaşul negru. Îl trăsei repede pe profesor dintr-un tufiş, care ne ascundea bine, dar de unde li puteam totuşi vedea pe Dwina, daca întindeam puţin capul.

Australianul făcuse numai un pas în luminiş, apoi se oprise şi privi urma pe care şi profesorul o mai lărgisem încă.

Deodată înălţă capul, privi spre tufişul – de peste drum, unde ne pitiserăm noi şi râse batjocoritor. Străbătu apoi luminişul, dar nu pe urma făcută de noi, ci ceva mai spre stânga.

Mă adresai repede profesorului:

— L-am văzut pe Dwina luând-o mai spre stânga. Ce caută acolo? E vreo potecă ce duce direct la depozitul lor?

— Da, domnule Bertram. La stânga noastră se află drumul obişnuit pe care-l foloseşte mereu banda. Trece întâi printr-un luminiş mic, plin cu blocuri de stâncă, apoi, printr-o fâşie îngustă de pădure ajungi la depozitul cu pricina.

— Atunci să ne grăbim! Dwina vrea să le întindă o cursă camarazilor mei. Trebuie să-i prevenim. Repede!

Cu paşi mari pornii înainte, îndrumându-se după crengile rupte şi frunzele căzute, care nu puteau proveni decât de la Marian şi Pongo.

Uneori priveam repede înapoi şi constatam eu bucurie că profesorul nu rămânea mult în urmă, cu toată vârsta-i înaintată.

Totuşi nu-i ajunserăm pe cei doi camarazi ai mei.

Deodată se ivi printre copaci o clădire lungă.

— Acesta este depozitul, mă lamuri profesorul, care se apropiase de mine, când mă oprisem. Vrei să intrăm înăuntru?

În aceeaşi clipă îi văzui pe Marian şi Pongo sărind prin uşa clădirii. Scosei repede o fluierătură şi imediat ei alergară spre noi.

— Să fugim! exclamă prietenul meu. Magazia va sări îndată în aer. Vreau să provoc panică în rândurile bandiţilor, ca să putem scăpa mai uşor, căci trebuie să părăsim văgăuna pe unde am venit, ca să ne luăm caii. Pe domnul profesor va trebui să-l luăm cu schimbul, pe cal.

— Dar, domnilor, colo în văgăuna, la capătul celălalt de aici, sunt destui cai. Când bandiţii vor alerga încoace la magazie, ne putem alege cele mai bune animale.

— Minunat şi pe ceilalţi îi luăm cu noi! făcu Marian. În felul acesta no să ne poată urmări. Dar să plecăm repede, caci explozia se poate produce dintr-o clipă într-alta. Mariane, trebuie să-l prindem pe Dwina ăla! zisei eu. Vine încoace!

Îi spusei repede drumul pe care apucase negrul australian.

— Domnule profesor, unde ieşim dacă mergem pe poteca aceasta? se adresă Marian către Donath. E nevoie să-i ieşi înainte banditului.

— Trebuie să trecem printre copacii ăştia doi identici – răspunse profesorul – în felul acesta nu mai putea greşi drumul. Imediat Marian şi cu mine alergarăm cu armele întinse spre cei doi copaci arătaţi de profesor.

Pongo ne-o şi luase înainte. Ei avea o răfuială a lui cu ucigaşul negru.

V
ISPĂŞIREA

PONGO, alunecă pe dinaintea noastră ca un şarpe uriaş. Tot trupul le era încordat şi cu paşi sprinteni se duse în întâmpinarea duşmanului.

Curând ajunserăm în luminişul cu bolovanii enormi despre care pomenise profesorul. Pongo se oprise pe margine, pitindu-se îndărătul unui tufiş des.

Luminişul era pustiu. Privii cu atenţiune la fiecare bolovan, dacă nu cumva Dwina se ascundea în spatele lui. Dar nu descoperii nimic.

Deodată se auzi o bubuitură îndărătul nostru. Se produsese explozia pusă la cale de Marian. Era lesne să-ţi închipui că bandiţii vor alerga îndată spre partea aceasta a văgăunii, ca să vadă care era pricina exploziei.

— Mariane, trebuie doar să treacă pe aici – spusei eu, speriat. Drumul acesta e cel mai folosit de dânşii.

— Da, tocmai mi-a venit şi mie în gând asta – încuviinţă prietenul meu – să ne ascundem, până vor fi trecut. Repede în copaci!

Din fericire se aflau acolo câţiva arbori înalţi, cu crengile apropiate de pământ. Marian îl luă de braţ pe profesor şi-l trase spre unul din ei. Văzui că-i ajută să urce, apoi eu îl urmai pe Pongo, care şi începuse să se caţere în alt copac.

Ne ascunserăm în frunzişul des şi ramaserăm în aşteptare. Şiretlicul lui Marian putea să prindă, căci într-acestea casa profesorului trebuia să fi fost cuprinsă în întregime de flăcări, Bandiţii puteau presupune că ne prăpădisem acolo.

Şi dacă lăsau vreun om de pază, vom sfârşi noi repede cu el. În orice caz, ne era apoi deschis drumul spre cai şi spre libertate.

Trecură numai câteva minute şi auzirăm strigăte şi paşi repezii Pe sub copaci dădură navală oameni, spre norul de fum care urmase exploziei.

Erau zece indivizi. Aceştia puteau constitui restul bandei, căci vreo câţiva erau împuşcaţi, alţii răniţi. Mai aşteptarăm câteva minute după ce ei dispărură, apoi ne dădurăm drumul jos. Ne întâlnirăm îndărătul tufişului, aproape de luminiş.

— Dwina n-a fost printre ei – zise Marian – trebuie deci să se afle pe aici pe undeva. Numai el nu va crede în moartea noastră, pentru că ne-a descoperit urma. Însă, poarte că a luat-o la fugă, ştiind că noi ne-am salvat iarăşi din casa în flăcări. Acum o fi crezând că suntem fiinţe supranaturale.

Pongo se aplecă deodată, ca şi cum ar urmări ceva cu încordare. Apoi ridică mâna şi şopti:

— Massers stea liniştiţi, Pongo vede Dwina. Massers rămâne aici, Pongo face singur.

În clipa următoare se lăsă pe brânci şi se târî repede în jurul tufişului, spre cel mai apropiat bloc de stâncă. Se lipi de acesta şi aplecă puţin capul într-o parte, ascultând cu încordare. Apoi se strecură spre stânga şi se făcu nevăzut.

— Minunat! şopti profesorul. Atâta putere n-am văzut încă. Acum cred că s-a sfârşit cu Dwina.

Eram atât de încordat încât aproape că nici nu mai respiram. Mă aşteptam în fiecare clipă ca negrul australian să se ivească din vreo ascunzătoare, ca să se năpustească asupra lui Pongo. Îndărătul nostru bandiţii făceau o larmă asurzitoare. Încercând probabil să-şi salveze comorile. Zadarnic, însă, incendierea depozitului era o pierdere mare pentru ei. Şi prin distrugerea laboratorului şi presupusa moarte a profesorului îi se luaseră toate mijloacele de a mai fabrica bani.

Mă întorsesem o clipă ca să văd dacă nu cumva unul din bandiţi se înapoia. Şi când privii acum iarăşi în luminiş, îl văzui pe Pongo, care aluneca repede de tot în jurul unui bloc de stâncă, în mijlocul luminişului.

Deodată se ridică dindărătul acestui bloc un braţ lung şi uscăţiv, care ţinea în mână grozavul bumerang. În prima clipă mă simţii îndemnat să scot un ţipăt de prevenire, dar braţul ameninţător şi dispăru, ca şi cum l-ar fi abătut în jos o putere uriaşă.

Pongo se ivi lângă blocul de stâncă. Îl înhăţase pe bătrânul Australian şi-l trăgea după dânsul cu o îndârjire grozavă. La câţiva paşi mai încolo se opri.

Apoi îl apucă fulgerător pe Dwina de mijloc, îl ridică şi-l izbi cu toată puterea de bolovan. Mă trecu un fior auzind pârâind oase omeneşti. Câteva clipe bătrânul rămase atârnat de stâncă, pe urmă căzu jos. Îşi dăduse sufletul fără să scoată un geamăt.

Pongo privi cadavrul doar câteva secunde, apoi ne făcu semn. Răsuflând uşuraţi, ieşirăm în luminiş. Trebuia să ne grăbim acum, dacă vroiam să ne îndeplinim planul şi să Ie luăm bandiţilor caii.

Trebuia să trecem pe lângă casa incendiata a profesorului. Câţiva dingoşi dădeau târcoale pe acolo şi se repeziră veseli la Donath când îl văzură.

— Aş vrea să-i iau cu mine, căci mi-au fost prieteni buni în timpul celor doi ani – zise profesorul – şi poate ca ne mai sunt de ajutor, deşi se cam sperie de împuşcături.

— Fireşte, domnule profesor – zise Marian – ei drace!

Scoţând aceasta exclamaţie Marian sări înainte şi trase pe Donath cu dânsul.

Trecuserăm de casa în flăcări şi ne aflam în mijlocul bolovanilor de care se folosiseră bandiţii ca pavăză împotriva împuşcăturilor noastre.

Zăceau acolo câteva trupuri de-ale bandiţilor, ucişi de gloanţele noastre sau sfâşiaţi de câini. Dar unul din ei era numai grav rănit şi probabil că tocmai se trezise din leşin.

Din fericire Marian observase mişcarea lui şi astfel glonţul care îi era hărăzit trecu numai la un centimetru de el. În clipa următoare arma prietenului meu detună şi banditul se prăbuşi înapoi, mort de-a-binelea.

— Acum repede! strigă Marian. Detunăturile îi vor aduce încoace pe ceilalţi bandiţi. Domnule profesor, putem ieşi cu caii imediat din văgăună, când vom ajunge acolo unde se află ei?

— Da, domnule Farrow! răspunse Donath. Acolo e un drum destul de larg care duce sus.

— Atunci avem mare noroc? râse Marian, mulţumit. Ne putem socoti salvaţi, în cazul acesta.

Pongo alunecă pe lângă noi şi în trecere ne zise:

— Pongo merge vede dacă e paznic acolo şi dispăru printre tufele din apropiere.

Eram iarăşi în pădure şi pe o potecă largă merserăm înainte. După vreo zece minute de drum pădurea se sfârşea şi la vreo cincizeci de metri înaintea noastră se ridicau pereţii râpei, care se împreunau aici în unghi ascuţit. În acest unghi ducea drumul larg de care pomenise profesorul.

Acolo dădurăm de Pongo şi la picioarele sale zăcea nemişcat un bandit, pe care camaradul nostru îl doborâse aşa cum ştie el.

Într-o colibă mică de la marginea pădurii găsirăm şeile, luarăm repede patru din ele, iar eu cu Marian înşeuarăm în grabă patru din cei mai buni armăsari.

Când furăm gata ajutarăm profesorului să încalece. Din fericire, el ştia să călărească bine, aşa că nu vom pierde vremea din pricina lui.

Lăsarăm să plece el cu Pongo întâi, iar dingoşii alergau după calul profesorului, ca nişte câini ciobăneşti credincioşi.

Călărirăm de-a lungul văgăunii, ca să ne luăm caii noştri, care aveau pe dânşii armele şi merindele noastre. Se putea întâmpla ca vreo câţiva bandiţi să fi urcat poteca laterală şi atunci trebuia să ne aşteptăm la o luptă crâncenă.

Într-adevăr, când ajunserăm în apropierea locului unde ne lăsaserăm caii, văzurăm făpturi care la ivirea noastră se

ascunseră repede în tufişuri.

— Jos de pe cai! comanda Marian. Trebuie să ne furişăm în pădure. Domnule profesor, dumneata rămâi aici cu caii.

Tupilându-se pe lângă copaci, ne apropiarăm de locul primejdios. Mai eram poate la douăzeci de metri de el, când auzirăm un glas cunoscut:

— Aşi, patru oameni nu ne pot face nimic. Haideţi, trebuie să vedem ce petrece jos în văgăuna.

— Locotenent Walker! striga Marian. Cum de-ai ajuns aici?

— Pai ăsta e domnul Farrow, răspunse celălalt, mirat. Cât mă bucură că te întâlnesc iar!

După câteva clipe vechiul nostru camarad de luptă ne strânse cu bucurie mâinile. Apoi ne povesti că fusese trimis în expediţie cu trupa să de poliţişti, pentru că urmele unei bande de falsificatori duceau încoace.

— Colo jos arde laboratorul şi depozitul lor, îl lămuri Marian. Haide, te vom călăuzi în aşa fel încât să pui mâna pe supravieţuitorii bandei!

Marian povesti pe scurt situaţia, apoi veni profesorul Donath, care-i istorisi repede locotenentului tragedia şi dădu lămuriri precise asupra aşezării celor patru drumuri care duceau în văgăună.

Walker îşi împarţi trupa în trei detaşamente de câte zece oameni. El ramase cu noi.

Poliţiştii fura instruiţi să rămână câte trei oameni sus, la o poteca, iar ceilalţi să coboare în văgăună, când Walker le va da semnalul printr-un fluier.

Abia dispărură poliţiştii, că Pongo strigă:

— Luaţi seama, Massers!

Zicând acestea arătă în jos pe poteca la capătul căreia stăteam noi. Acolo veneau în goană patru bandiţi, care păreau înspăimântaţi.

Ne dădurăm, puţin înapoi şi-i lăsarăm să urce aproape până la margine. Apoi ne repezirăm înainte şi le ţinurăm pistoalele în faţă. Unul încercă să ducă mâna la armă, dar Walker îi trimise un glonţ şi-l rostogoli în prăpastie.

Ceilalţi ridicară braţele şi veniră sus. Fura dezarmaţi şi se aşezară unul lângă altul, cu faţa spre pădure. Profesorul îi păzea cu unul din revolverele luate.

— Rămâneţi sus, domnilor – ne rugă Walker aţi făcut destul până acum. Eu trebuie să cobor la oamenii mei.

— Se înţelege, domnule locotenent – încuviinţă Marian – Pongo te poate însă însoţi.

Walker coborî, urmat de Pongo. După vreun sfert de ceas, detunară împuşcături de jos, de acolo unde se înălţa trâmba

uriaşă de fum de la depozitul incendiat.

Erau numai trei salve scurte, apoi se făcu iar tăcere. După puţin timp se auziră însă două împuşcături de partea văgăunii opusă nouă. Şi peste câteva clipe veniră în goană în sus pe potecă doi bandiţi. Ne băgară în seamă abia când fură la câţiva paşi de noi şi atunci ridicară braţele, supuşi.

Toată banda de falsificatori era prinsa. Afară de cei cinci pe care-i luaserăm prizonieri, restul fuseseră împuşcaţi.

Captivii fură legaţi, urmând să fie transportaţi la Adelaida.

— Veniţi cu noi îndărăt, domnilor? ne întrebă Walker. Vom străbate pădurea şi vom rămâne peste noapte la malul pârâului unde i-am găsit pe căutătorii de aur. Dv. v-aţi ajuns scopul, ucigaşul Dwina e mort.

— Am străbătut trei sferturi din continent – zise Marian – aşa e ar fi păcat să ne întoarcem. Afară de asta mai vreau s-o caut pe soţia lui Barring, Am auzit ca s-ar afla fi prin Nord. Plănuiesc să fac drumul călare şi la Palmerston să iau un vapor pentru India.

— Daca o căutaţi pe soţia lui Barring – interveni profesorul – v-aş putea da eu un indiciu. A fost acum câteva zile în văgăună şi povestea ca doi europeni şi un negru uriaş au nimicit banda soţului ei. De sigur ca ăştia eraţi dv., domnilor. Ea vroia să meargă la Palmerston, ca să caute acolo nişte rubedenii sau cunoscuţi ai bărbatului ei şi să se răzbune împotriva dv. cu ajutorul lor.

— Foarte interesant! râse Marian. O să le uşurăm sarcina. De fapt nu vreau decât să-i transmit salutări din partea fratelui ei, dar n-ar strica dacă i-aş cunoaşte mai de aproape pe prietenii lui jupan Barring.

— Regret din suflet, domnilor, că nu va înapoiaţi cu noi – zise locotenentul – dar văd că e mai important să duceţi la capăt însărcinarea pe care v-aţi luat-o. Eu, însă, trebuie să rămân aici cu oamenii mei. Apă putem aduce din văgăuna şi la un focşor de tabără mai putem sta niţeluş de vorbă.

— Cum să nu, domnule locotenent! încuviinţă Marian. Cu atât mai mult cu cât se va înnopta în curând.

*

* *

Până târziu noaptea stăturăm de vorbă cu Walker şi Donath, povestind fiecare aventuri din viaţa lui.

În zorii zilei următoare îmbucarăm repede ceva, apoi ne luarăm rămas bun.

Poliţiştii se făcură nevăzuţi în pădure şi când nu-i mai puteam zări. Marian spuse:

— Aşa, acum să pornim spre miazănoapte! Aventura noastră australiană pare că se apropie de sfârşit. Să

nădăjduim că în Palmerston vom avea linişte.

Prietenul meu se săltă pe cal, noi îi urmarăm pilda.

N-aveam de unde bănui că întâlnirea noastră cu Mary Barring nu se va sfârşi atât de simplu. Ba ne fu dat chiar să întâmpinăm o aventură cum rar am avut. Ţi-o voi povesti cu alt prilej, dragă George – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **PRINTRE BANDIŢI DE CODRU.**

În numărul următor:

MAMBA.

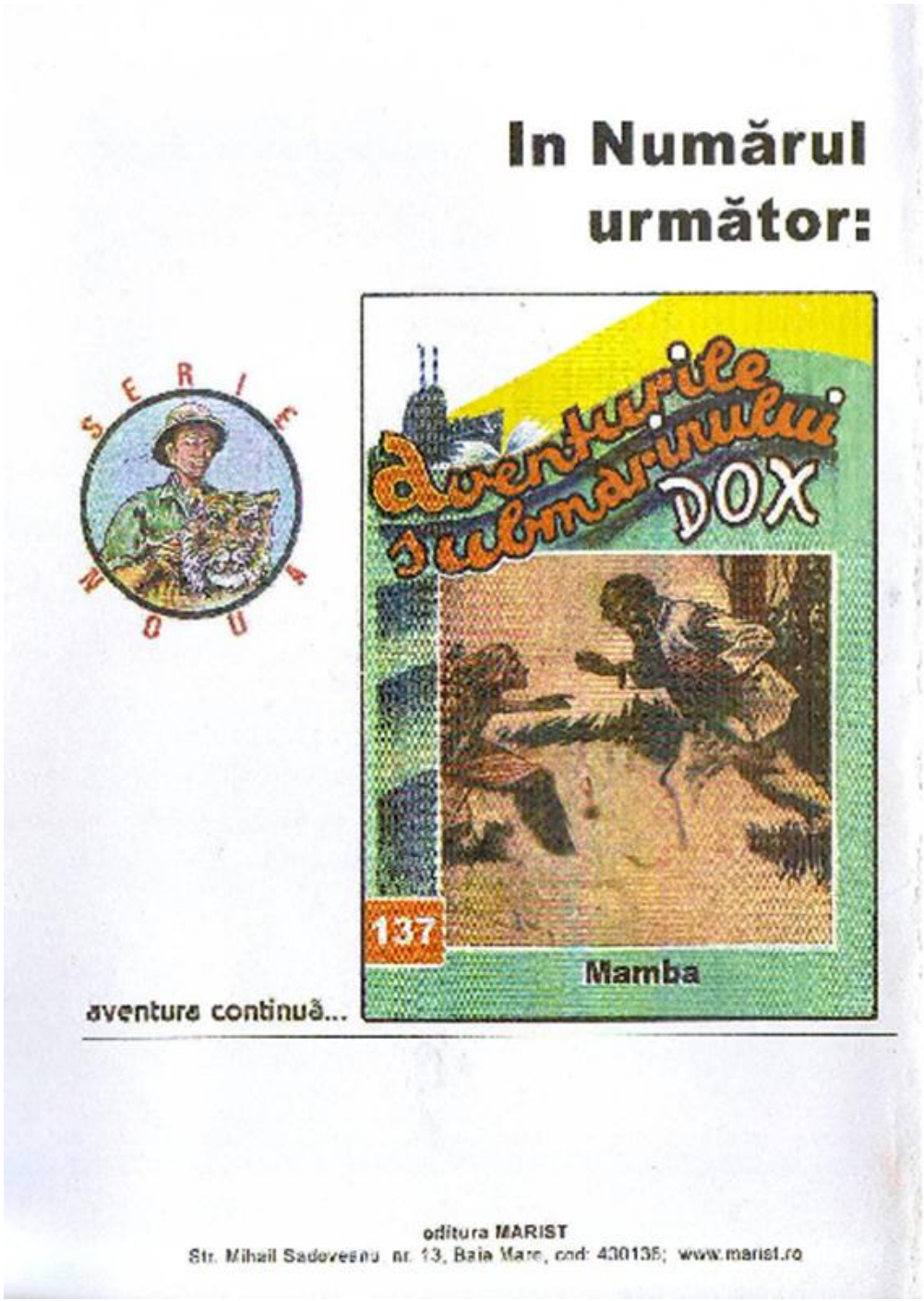

[1] Câini sălbatici.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 41